

Hétfő óta mindenki az új forgalmat szajkózza. Van, aki szidja, és van, aki már megbékélt. A témát [több ízben](#) is [kiveséztük](#), de még maradt pár érdekesség.

A hibát nem az összekuszált forgalomban kell keresni, inkább bennünk, a közlekedőkben. Igen, a megszokás emberei vagyunk, nem figyelünk, csak megyünk a megszokott időben a megszokott nyomvonalunkon. Aztán, ha valaki kimozdít méla fásultságunkból, máris bambulunk ki a fejünkől és hőbörgünk!

Alanyi jogon követeljük a megszokott életünket, a megszokott útvonalunkat. Kérem, ez jár

nekem! Itt járok e1 tíz éve mindennap, nehogy már holmi körforgalom vagy egyéb fejlesztés miatt kezdjék újratervezni az én útvonalamat. Még az új GPS-emnek sem tűröm, nehogy néhány útlezáró, elterelő táblának.

Hazafele tartva nem csak a saját kényszerű megszokottságomon kellett mosolyognom. A rendőrség után letértem, az új főutat követve, majd fordultam volna a Kornis Ferenc utcába, amikor hirtelen gyors helyzetelemzést kellett tartsak.

Akkor merre az előre?

A piac felől érkezőknek újabban elsőbbségadást kötelező táblát tettek a Kornis és Vásártér utca találkozásához. Ez az én figyelmemet is elkerülte, de ez nem lett volna annyira vészes az adott helyzetben.

Jobban izzadt a tenyere annak a hölgynek, aki észrevette a táblát és meg is állt, hogy a mi sorunk elmeheessen. Ellenben került az ő sorából néhány olyan figyelmetlen, mint én, aki csak annyit látott, hogy elől egy nő nem megy, hanem engedi el az autókat. Az első kettőt még tolerálták, aztán többen is rákönyököltek a dudára.

Női szereplőm szaporán integet a tábla fele, hátha valaki megérti őt is. De nem. Amikor elhaladok előtte még én is lendítem a kezem köszönésképpen. Aztán felfedezem a háromszögű táblát, és elszégyellem magam.

□

Reggel is voltak hasonló tapasztalataim.

Azok már nem ennyire viccesek. A helyszín a szokásos, csak most visszafele jövök. A Vásártér utcából kanyarodok ki, amikor egy biciklis zavartalanul átvág előttem, a készülő körforgalom fele. Én fékezek, ő elpedálozik.

Talán ott dolgozik és késésben van, megesik. De figyelmen kívül hagyta, hogy a főútról letérve nincs elsőbbsége. Hiába, hogy ott örökké mehetett, mert elengedték. Igen, ő is a megszokás rabja, csak nem lenne jó, ha a kétkerekűjét egy másik kerekes járgányra kellene cserélnie.

□

Ne szóljá' be, én mindig itt állok meg!

Ez még annyira sem vicces tapasztalat, mint az eddigiek. A lezárások miatt megnőtt a Tábor lakótelep forgalma, így ott sem árt a fokozottabb figyelem.

A Függetlenség sugárúton haladtam a Bethlen lakótelep irányába, amikor megint egy érdekességre lettem figyelmes. Az Orbán Balázs iskolával szembeni átjáró előtt, az úton megállva, egy anyuka várja iskolás gyerekét. Ő így szokta meg, őt nem szólította meg ezért még senki. Mi sem.

Nem hiszem, hogy felmérte a helyzetet, hogy ezzel mennyire akadályozza forgalmat, gátolva másokat, ráadásul egy iskola előtt, az átjáró körül teremt balesetveszélyes helyzetet.

Mivel nem érti a dolgok súlyosságát, figyelmeztetésünkkel valószínűleg megbántanánk. És az eredmény változatlan maradna.

S különben is, nincs dolgunk? Mit kell mással foglalkozni?